

РЕШЕНИЕ

№ 7208

гр. София, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 22.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **8828** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).

Образувано по жалба на Н. А. М. А. Х., гражданка на Й., с разрешение за постоянно пребиваване в страната, подадена лично и в качеството ѝ на законен представител на малолетните ѝ деца С. Х. М. и Садил Х. А.-Р. М., чрез адв.Г. В. от САК, срещу Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/2923/19.08.2020 г., издадена от Директора на ДСП-„С.“, с която е отказано отпускането на месечна помощ за отглеждане на двете ѝ деца по чл. 7 от Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД). В жалбата се поддържа, че с отказа си административния орган е нарушил материалния закон, доколкото не се е съобразил с разпоредбата на чл. 32, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците. Изтъква се несъответствие на постановения отказ с норми от правото на ЕС, както и наличието на произнасяне по сходно съдебно производство, между същите страни пред Административен съд София - град.

В съдебно заседание от 22.11.2022г. жалбоподателката се представлява от своя процесуален представител, адвокат В., който поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта.

Ответникът – Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., в отговор на жалбата, постъпил на 14.10.2022г., поддържа законосъобразността на постановената заповед и моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. В проведеното открито съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Н., която

моли за отхвърляне на жалбата, по съображенията, изложени в писмения отговор.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Н. А. М. А. Х. е гражданка на Кралство Й., с разрешение за постоянно пребиваване в Република България. Жалбоподателката е подала на 08.08.2022г. до директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., заявление-декларация по реда на чл.7 от ЗСПД, с искане за отпускане на месечни помощи по чл.7 от ЗСПД за двете ѝ малолетни деца – Садил Х. А.-Р. М. и С. Х. М.. Към заявлението-декларация са приложени удостоверения, че децата са редовни ученици, както и служебна бележка за извършени имунизации.

Последвало издаването на Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/2923 от 19.08.2022г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която е постановен отказ за отпускането на помощта, обоснован с нормите на чл.3 т.3 и т.5 от ЗСПД - децата не са български граждани и Р България не е страна по международен договор за двустранно сътрудничество с Х. Кралство Й..

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 01.09.2022г., видно от отбелязаното в нея.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в съответния преклузивен срок по чл. 149 АПК от лице, имащо правен интерес, като адресат на индивидуалния административен акт, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С оглед основанията за оспорване по чл. 146 АПК следва да се отбележи, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, в съответствие с изискуемата форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е с оглед основанията по чл. 146, т. 4 и 5, а именно материалната законосъобразност на оспорения акт и съответствието с целта на закона.

Правния довод за постановения отказ е чл. 3, т. 3 и т. 5 от ЗСПД, съгласно които ползващи се от тези помощи са семейства, в които единият от родителите е български гражданин – за децата с българско гражданство, които отглеждат в страната; както и семейства на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, в случай че получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

В хода на производството не се спори, че липсва подобен международен договор между Република България и Кралство Й.. Въпреки това, в жалбата се изтъква наличието на статут за постоянно пребиваване на майката, както и бежански статут, предоставен на двете деца, което обстоятелство не се оспорва от ответника.

Действително, Закона за семейните помощи за деца не съдържа изрична уредба на предоставянето на семейни помощи за лица с бежански статут, но Закона за убежището и бежанците, уреждащ правния статут на лица като жалбоподателката, в разпоредбата на чл. 32, ал. 2 ЗУБ, предвижда, че чужденец, с предоставен статут на бежанец, има правата и задълженията на български гражданин, с изключение на права и задължения изрично посочени в т.1 до т.4 от същата разпоредба. Изброените изключения в чл.32 ал.2 т. 4 са " други ограничения, изрично предвидени със закон."

Доколкото такова изрично предвидено ограничение отсъства в ЗСПД, следва да се приеме, че лицата със статут на бежанци имат право да се ползват от правата на българските граждани, уредени по ЗСПД.

Ограничението, съдържащо се в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не трябва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 1 и т.3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г., защото съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. В чл.27 т.1 от Конвенцията за правата на детето е предвидено, че държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, а в т.3, че държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището.

Предвид изложеното, постановяването на отказ за изплащане на съответните помощи, с аргумент за липса на българско гражданство или международен договор между Република България и трета страна е в явно несъответствие с горепосочените норми и съответно незаконосъобразно и в противоречие с целта на закона. Оспорената заповед следва да бъде отменена и преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по заявлението-декларация, при съобразяване на дадените в настоящето решение указания.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Н. А. М. А. Х., гражданка на Кралство Й., Заповед № ЗСПД/Д-С-СК/2923/19.08.2022г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..

ВРЪЩА преписката на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., за ново произнасяне в съответствие с дадените указания за тълкуване и прилагане на закона.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: